

והוא לא מגיב כמו תינוקות אחרים. הרופא ענה לי: את אם צעירה ועוד לא מבינה. אני לך ממה להיבהל. הכל בסדר. בגיל שיבעה חודשים לקחתי את תינוקי שוב לרופא. ואמרת לי, דוקטור, משהו לא בסדר אצל התינוק שלי. והוא ענה: אל תשווי תינוק אחד לשני, הם כולם שונים זה מזה. אין לך ממה להיבהל. כל האימות חושבות כך.

כשהוא היה בן שנה, כבר הפכתי היסטרית כשבאתי לרופא. זה היה לא בגלל שידעתי שהילד לא בסדר, אלא בגלל שאף אחד לא רצה לשמוע לי. אך הרופא שוב אמר לי: הוא קצת איטי אומנם, אבל הוא יוצא מזה.

כשהוא היה בן קרוב לשנתיים, ניגשתי שוב לרופא ואיימתי עליו, שאם לא יעשה משהו בקשר לאוזן, אני אפנה לשרי-הבריאות. זה היה היום שבו גילה לי הרופא שאוזן הוא בעצם נפגעי-מוח. אז גם קרה משהו מפליא אחר. הרופא אמר לי: לא רק שמשהו פגום אצל אוזן שלך, אלא שמצבו גם הסרת-תיקוה. רק באותו יום הוא גילה מה שאני, הסרת-הניסיון, ידעתי כבר מזמן.

לאה כהן החליטה להיוועץ גם ברופאים אחרים, אך הם לא הקלו עליה. אבחת כל המומחים שבדקו את הילד היתה אחידה — הילד מפגור, ואין מה לעשות עכור. ואז שמעה על המכון לחינוך הפונטציאלי האנושי בהנהלת ד"ר דוהן וד"ר דלקטו בפילדלפיה, והחלה להתכתב עם המוסד — בעיקבות פגישות עם ילדים והוריהם שחזרו מטיפול שם.

שמעו של המכון לטיפול בילדים נפגעי מוחין בפילדלפיה, פשט בשנה האחרונה בין הורי הילדים המפגרים בישראל, כאש בשדה-קוצים. למרות שדבר קיומו של המוסד והשיטות הנהוגות בו היו ידועים זה מכבר, לא רבים להאמין — לא במעט באשמת הרופאים המטפלים בארץ — כי אומנם ניתן להשיג תוצאות ממשיות ומהירות שם. רק אחרי שכמה ילדים מפגרים ישראליים חזרו לארץ, בתום תקופה של טיפול במכון בפילדלפיה, הסתבר כי אין זו אגדה.

הורים מיואשים ומתוסכלים, אכולי יאוש ומרירות, החלו עולים לרגל למישפחות הילדים שחזרו מפילדלפיה, כדי לראות במו עיניהם את הנס. כתוצאה מכך החלו יותר ויותר מישפחות אומללות לקוות כי אין יש עדיין סיכוי לילדיהם המפגרים.

מישפחת כהן נקבע תור למכון בפילדלפיה להודש אגוסט. כדי לממן את הנסיעה הם מכרו את ביתם, שעברו קשה כדי לקנותו כזוג צעיר שלא קיבל תמיכה מהוריו. לקחו הלוואות מבנקים ומקרובי-מישפחה, ובנימין עזב את מקום עבודתו כדי לזכות כפיטור-הפיצויים. אך ספק אם הסכום שאותו הצליחו לאסוף, בקושי רב, יספיק להם. כי נוסף על התשר לזם עבור הנסיעה (הם לא קיבלו פטור ממס) ועבור הטיפול במכון, בני-הזוג וילדם צריכים להתגורר בקירבת המכון לפחות חודשיים, אם בבית-מלון או בדירה שכורה. בתקופה זו עליהם לעבוד עם הילד ולבצע עימו תרגילים, ורק אחרי חודשיים, כשיעבור ביקורת שנייה במכון, יוכלו להחזיר את הילד חזרה וזרזי וחסכני מעלה, כי הם זקוקים לסכום של לפחות 250,000 לירות כדי לממן טיפול זה.

מישרד-הבריאות, אשר יכול היה להקל על ההורים במתן פטור על מס-הנסיעות, מסרב לתת אישור כזה. במכתב-השובה לזוג כהן, כתב להם ד"ר ע. ארנן, האחראי על בריאות הציבור במישרד-הבריאות: "מישרדנו אינו יכול לתת פטור כזה, כי רמת הטיפולים הניתנים בארץ לילדים מפגרים משיבת-רצון, ולא הוכח שהשיטות

— הם אימפוטנטים!" אל-עד אף הגיש השובע את התפטרותו מתפקיד מוכיר האגודה, שבה שימש ב-13 השנים האחרונות, במחאה על המתרחש בתחום הטיפול בילדים מפגרים בארץ. הוא מודע למצבם הקשה של ההורים — בין אבחת הרופאים כי הילד מפגור ויישאר כזה, לבין הברירה לנסוע לטיפול במכון בפילדלפיה, עם תיקוה לסיכוי כלשהו. לבעייה זו גם מודע מנהל המכון הגנטי

..הרופא צחק לי: אי-אפשר להכניס שכל למוח מפגור!"

בבית-שטראוס בתל-אביב, ד"ר סיריל ליי גום, אשר טיפל בילדם של הזוג כהן, והר אומר: "אנו לא התנגדנו שההורים ייסעו לטיפול בהוץ-לארץ. גם מישרד-הבריאות לא מתנגד, אך נכון שאינו מוכן לעזור. זו, בינתיים, העמדה הרישמית. אך נראה שהיא עומדת להשתנות בקרוב. מה שאמרנו לזוג כהן היה, ששיטת דומן-דלקטו (כך נקראת שיטת הטיפול במכון בפילדלפיה, עלי-שם שני מנהליו) היא דבר שקיים כבר עשר שנים, אך רק בשנתיים האחרונות

"אני מכיר גם מיקרים שהצליחו, עם טיפול שלנו. לדעתי, האהבה וההבנה מצד האם היא העושה הכל. אני לא נגד השיטה של פילדלפיה, כי היא בנויה בעיקר על אהבת והבנת הילד. המכון מתייחס גם ל-הורים בהבנה ובאהבה, ולפי דעתי — זהו אחד מסודות ההצלחה שלהם.

"אך הפתרון איננו בשליחת ההורים עם הילד לטיפול בארצות-הברית, אלא מתן שירותים יותר טובים בארץ."

הורים רבים, שנואשו מפגיות לי-שרי-הבריאות ולמישרדו, להבאת שי-טה זו לארץ, פנו לאחד משרי הממשלה אשר גם לו ילד מפגור, ואשר בתוקף תפקידו יכול להקצות תקציב מיוחד לילדים אלה — אך השר מתעלם מפגיות ההורים, ואף לא גיאות להיפגש עימם. אם אחת שלא ויתרה היא טובה אדיב מקיבוץ גן-שמואל, אם לילדה שהיתה מפגרת.

בכנות יוזמתה חלה בימים אלה תווה בעמדת מישרד-הבריאות, שפתח עתה ב-מעקב אחר ילדים מפגרים בני התנועה הקיבוצית, אשר שכרה את שירותיו של ד"ר דלקטו, הבא מדי כמה חודשים ארצה, ומקבל את ילדי התנועה הקיבוצית לטיפול ולא-בחון.

אומרת דוברת מישרד הבריאות, דבורה גנני: "אם תוצאות הניסוי הזה יצדיקו את עצמן, יאמצו גם בארץ את שיטת הטיפול

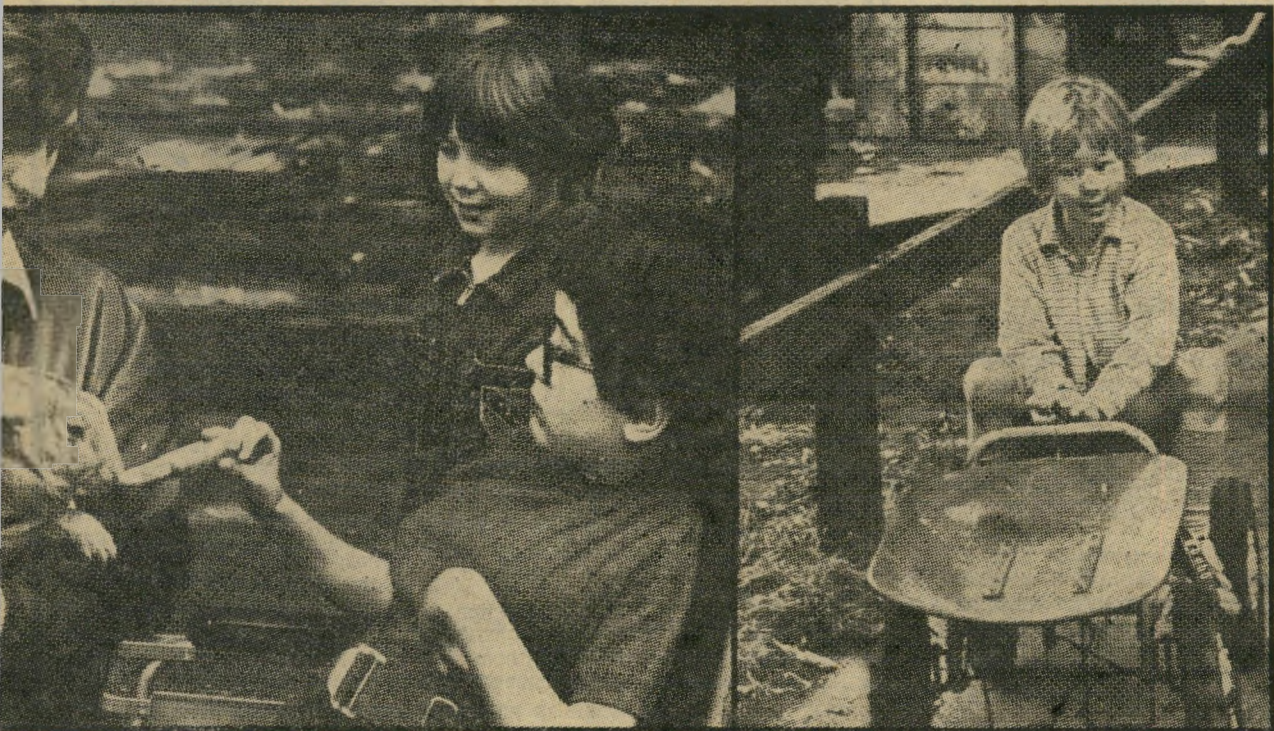
אדיב (שהיא גם אמו של אודי אדיב, הירושב עתה בכלא על עבירה בטחונות). בדפים משוכפלים, שהעבירה למאות הורים לילדים מפגרים, מספרת טובה על נסיונה בטיפולים שעברה בתה בארץ, ועל הטיפול שקיבלה הבת במכון בפילדלפיה — אשר הפך אותה ילדה נורמלית.

טובה היא עובדת סוציאלית ומורה לי-הינור מיוחד, שלא השלימה עם חוות-דעתם של מומחים, אשר קבעו כי יש

שיטה מהפכנית מבוססת בעיקרה על אהבת והבנת הילד המפגור!

לאשפו את הילדה בת הרפ במוסד. היא לא שעתה לעצות המומחים, אף שהיא קרובה מאד לחוות-דעת של פסיכיאטרים ולדרכי פעולתם, ורגילה לקרוא דו"חות, בתוקף עבודתה. היא אף מוסיפה וכותבת: "הייתי מאמינה בכוח ניתוחם, אך כשהת-נסיתי בעצמי בבדיקות, יחד עם בתי, לא ניראה לי שהמומחים צודקים."

היא התרוצצה בארץ אצל פסיכיאטרים, פסיכולוגים, רופאי-ילדים ומומחים למיניהם

ילדים מפגרים במוסד אמריקאי המופעל בשיטות מהפכניות

ולא חסכה מאמץ. לכל רופא היתה אבחנה שונה, כשהסיכום הכללי: לילדה אין סיכוי של התפתחות רגילה, ולעתיד צפוי ש-תאושפו במוסד.

טובה, שנואשה מן הרופאים בארץ ומן האבחנות השונות הרבות שקיבלה — שי-היו: פיגור שיכלי, אוטיזם, פסיכוזה, ועוד מחלות שונות הקשורות בפגיעה מוחית — שמעה על המכון בפילדלפיה, והחלה לוח-צת על מוסדות התנועה הקיבוצית שיאפשרו לה, לבעלה ולילדתה, לצאת לטיפול במכון. מספרת טובה: "אומנם הקיבוץ לא הת-להב, אך לבסוף שיחרר אותנו. המומחים שבדקו את ילדתי בארץ, החריפו את מצ-הבנו. במקום להקל, הם דחו את האבחנה והפיתרון. הם דיברו על פיגור הילדה, על עודף-הגנה מצידו, קבעו קודם הפרעה נפ-שית של הילדה, ואחרי-כך בעיות גשפיות שלי.

הגענו למכון בפילדלפיה. היחס שם היה נהדר, והטיפול, זה דבר שלא רואים או חולמים עליו פה. אחרי שהייה ל חודשיים בקירבת המכון, חזרנו ארצה עם ילדה שונה לחלוטין.

הרופאים בארץ דנו אותה לגורל של שהייה במוסדות לכל החיים, למפגרת ללא-תקנה, ואליו היום, הילדה הונו לומדת ב-כיתה רגילה, עם בנות-גילה, כילדה נור-מלית לכל דבר. ואין זו הפעם הראשונה וגם לא האחרונה, שהמכון בפילדלפיה הוזים מאת גיוריידין סופיים של פסי-מלוגים ורופאים של ילדים אלה."

החדשה". (בארצות-הברית פועלת שיטה זו כבר 30 שנה.) שיטת הטיפול הנקוטה בפילדלפיה היא בעצם פשוטה למדי. במקום טיפול אורטו-פדי מקומי וטיפולים פיסיותראפטיים ה-ניתנים לילדים המפגרים, מתבסס הטיפול ב-מכון על איתור הפגיעה המוחית, קביעת מהות הפגיעה ומתן טיפול נויורולוגי יחד עם טיפול פיסיותראפי — הניתן לפחות כעשר שעות ביום, באופן אינטנסיבי. ה-תרגילים מפרכים, ודורשים מן ההורים מאמץ רב.

הצלחת הטיפול במכונים אלה מרשימה, מאחר שהניסויים היו קליניים, ונערכו על

..אחרי חודשיים של טיפול במכון, חזרנו עם ילדה שונה לחלוטין!"

ילדים חולים ששימשו בתחילה כשפני-ניסיונות. תוצאות הטיפולים בהם הצדיקו את עצמן. הכחה ליעילות השיטה היא המיקרה של הילדה מקיבוץ גן-שמואל, אשר חזרה לא-מכבר ארצה. על כך מספרת אמה, טובה

קפצה לכותרות. "עניין הטיפול במכון הפילדלפי נבדק על-ידי גורמים רפואיים בארצות-הברית, וגם על-ידי היחידה שעבדתי בה בבית-החולים ובבית-הספר לרפואה אלברט איינשטיין, ותוצאות הבדיקה היו שליליות. "איגוד הרופאים באמריקה הוציא חוברת, שבה קבע כי פעולות המכון בלתי-אתיות, וכי הוא מנצל אנשים שלהם ילדים עם סוג זה של בעיות. "אני מכיר אנשים שנסעו לטיפול בגר-מניה, אצל פרופסור הנס שמידט הנודע, וגם הם חזרו מרוצים. לו יש שיטה שונה לחלוטין, הוא מחדיד, בעזרת מורקים, חומר מסויים לצוואר, הגורם לשינוי בפגיעה המוחית."

מוסיף ד"ר ליגום: "אני רואה את סיבת ההצלחה של שיטת פילדלפיה בארץ, ואת הנהירה לחוץ-לארץ, כשולון השירותים שלנו. אילו היו לנו שירותי-סיעוד ברמה נאותה, היינו גם אנחנו צריכים להצליח. הצרה היא ששירותים אלה ניתנים על-ידי מישרד הסעד, והם אינם טובים ואינם מספיקים כלל.

"הבעייה של שיטת פילדלפיה היא, שכל המישפחה של הילד צריכה להשתתף בעניין. יש מישפחות שעומדות בכך, אך יש גם שלא. בעייה אחרת היא הרכ המצב הכלכלי של מישפחה כהן אינו מהיר, ואנו מכ-רים מיקרים של טיפול שלא הצליח, ור-בינתיים נהרסה המישפחה מלכת-כספית ומישפחתית גסי-יחד.